MATT GRIMFORD

Történetek

Publio

Történetek

Matt Grimford

2014

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Nem is tudom miért és mikor választottam a Matt Grimford írói nevet, ez csak úgy jött magától még valamikor középiskolás koromban. Akkortájt kezdtem el irogatni, abban az időben határoztam el azt is egyszer könyvet adok ki. S lám, jónéhány év elteltével úgy tűnik végre meg is értem rá.

Történetek. Sokat írtam akkoriban, bár inkább a mennyiseg, mint a minőség volt jellemző. Csupán két rövid történet olyan, amiről picit érettebb fejjel úgy gondoltam tán érdemes lenne publikálni. A harmadik valamivel később született, kicsit más téma, úgy gondoltam hozzácsapható, szintén a korai zsenge időszak terméke. Első publikált könyvemben ezt a három történetet szeretném megoszatni. Kellemes olvasást!

Rémálom

A rémálom nem álom, maga a valóság mikor felébred az ember.

Az utcán sétáltam, teljesen egyedül, körülöttem csak az éj szele suhant át hátamon, csupán a sötétség tartotta félelemben. Mintha a semmiben lettem volna mehettem már jóideje, amikor egy alak tűnt fel előttem. Kezdtem megörülni, felém tartott, végre nem leszek egyedül - gondoltam magamban, aztán hirtelen a sikátor nyelte el. Egy ideig csodálkoztam merre mehetett, néztem balra, néztem jobbra, mikor aztán meggyőződtem róla, végleg eltűnt.

Valahogy teljes nyugalomban folytattam utam, nem gondolva talán semmire, amikor lecsapott.

Hátulról támadt, kezében fel-felcsillantva gyilkolni vágyó tekintetét és véres fegyverét. Oly hirtelen ért, még észbe sem kaptam már megmártotta, ocsmány feje letakarva rázta bennem össze minden porcikámat ijedtemben. Segítséget még gondolatban sem tudva kérni próbáltam magam megküzdeni támadómmal reménytelenül, adva fel minden reményt. Nem tudom miért, aztán mintha megrémült volna valamitől tűnt el egy pillanat alatt.

Utam kissé vesztett nyugodtságából, s elég rémülten folytattam azt, majd a sötétség megcáfolva minden jóindulatom, bebizonyítva félelmem alapját tárt borzalmas látványt a szemem elé. Egy téren álltam, teljesen egyedül egy emelvény előtt melyen egy tönk hevert, körülötte rothadó emberi maradványok, melyeket nem éppen bizalomgerjesztő férgek rágcsáltak. A tönk mellett egy vérbefagyott kés, hátamon pedig egy párszor végigszaladt vérfagyasztva a hideg, szorongásom még ennél is jobban fokozódott.

Távolról zajokat hallottam, felválta, minden oldalról, s mint egy őrült kapkodtam a fejem. Félelmem egyre erősödött, sikítani akartam, de ne mertem, mozdulni se, mikor mégis megtettem, épp a tönk felé vetve magam.

Vérem megállt folyni, szívem nem vert egy pillanatig, a kés pedig eltűnt az emelvényről.

Egy erdőben futottam, az idegen kergetett, fején maskara, kezében a kés, amit mintha nekem szánt volna. Sebbel szívemben futtam, hatalmas erdő volt, melynek mintha sosem lenne vége. Talán már nem is kergetett mégis csak futottam és futottam.

Rosszat sejtve álltam meg. Ki sem fújtam magam, a fák mintha meghaltak volna álltak a borzalmak erdejében. Lihegtem még, valóban nagyon kifáradtam és pont akkor, akkor hittem azt végleg megszabadultam tőle, pont mikor újra megjelent.

Előttem állt, kése véresen csorgott, menni sem bírtam, csak ledőltem a földre néztem, de már csak a pengét láttam, ahogy közelít felém - felrémülve álmomból, derékszögbe állított testtel próbáltam lihegni még a futás fáradalmait.

Az ablak nyitva állt, s a szél ami a hátamon suhant át újra éreztette hatalmát. Vérfagyasztó hideg volt akkor éjjel. A függöny a levegőben lebegett, ezt is a szél csinálta, nem más.

Hirtelen a szúráshoz nyúltan, nem találtam mégcsak a nyomát sem. Csak álom volt az egész - próbáltam megnyugodni, s csak ültem egyhelyben megnyugvást keresve és találva szívemben.

Éppen csak az ablakot akartam becsukni, én csak fáztam, semmi rosszat nem csináltam, szívem

mégis megszorult egy pillanatra mikor felálltam, a félelem szorította, a maskarás az ablak mellett állt.

- Még nem fejeztük be - suttogta halkan, pokoli hangon, miközben közelített. Hátráltam, próbáltam menekülni, nem tudtam. Félelmemben, s abban a borzalomban, amit azokban a pillanatokban átéltem mozdulni sem mertem. Nem tudtam merre meneküljek, azt sem tudtam mit tegyek, mintha mindenütt ott lett volna.

Gyilkos fegyverét csillogtatva jött felém, ijesztő maskarával fején.

- Hagyjon békén - szinte vonyítva könyörögtem, mindhiába. Megpróbáltam rohanni, elestem, újra felnéztem, a kést ismét felém suhintva vette el eszméletem.

XXX

Nem tudom mikor ébredhettem fel, de mindenképp későn, már későn. A kés a földön hevert és véres volt, akárcsak mindenem.

Korom sötétben aludt az egész város, az egész lépcsőház. A kóbor kutyák ugatása hangzott csupán szerteszét, s a telihold titokzatos fénye világította a környéket. Féltem mindentől, attól ha felállok, attól ha maradok, végül a lépcsőházból jöttek a hangok.

Felismertem, a szomszéd volt, fütyörészve jött haza éjszakai munkájából, fel a lépcsőn. Próbáltam magam húzva az ajtón kimászni, a seb sokat visszafogott erőmből, aztán mégis sikerült. Vékony hangon, szinte alig érthetően kezdtem el beszélni valamit, magam sem tudva mit, nem értve kapaszkodtam a korlátnak lógva.

- Mr. Benedit - nyögdécseltem le a lépcsőházon.

Nem hallotta, csak fütyült tovább és tovább.

Már azokban a pillanatokban éreztem, valami rossz fog történni. S már csak egy kést láttam a szomszéd hátába döfve néhány másodperc múlva, miután elhallgatott. Hangokat hallottam, közeledve egyre gyorsabban felém suttogva a halál szelét. A kést kihúzva hátából fegyverként menekültem, kezdtem rohanni, lassabban, a seb húzott, a maskarás a hátam mögött, mint aki.

A lárma több szomszédot is felriasztott álmából, az ajtóban jelent meg szinte az összes. Én rohanva felfelé akaszkodtam bele az egyikbe, megrémülve, testem véresen, kiabálva valamit, kezemben fegyverrel, a gyilkos késsel.

XXX

- Mi újság?

- Semmi, megint az a macskás nő. A cicust újra megkergette a kutya, újra feljelentette a gazdi.

- Szép munka, nem mondom.

- De jól fizet - vágott vissza a kistílű ügyvéd.